Dijous 11 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 6,7-15): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «I quan pregueu, no vulgueu parlar molt, com els gentils, que pensen que seran escoltats per les seves moltes paraules. No us hi assembleu, doncs, perquè sap prou bé el vostre Pare de què teniu necessitat abans que vosaltres li ho demaneu.

Vosaltres, doncs, heu de pregar així: Pare nostre, que estàs en els cels, sigui santificat el teu Nom, vingui el teu regne, faci's la teva voluntat com en el cel també a la terra. Dona'ns avui el nostre pa de cada dia,i perdona'ns les nostres culpes com nosaltres perdonem els nostres deutors, i no ens deixis caure en temptació, ans deslliura'ns del Maligne.

Perquè si perdoneu als altres les seves faltes, també us perdonarà a vosaltres el vostre Pare celestial. Però si no perdoneu els altres, tampoc el vostre Pare no us perdonarà les vostres faltes».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Sap prou bé el vostre Pare de què teniu necessitat abans que vosaltres li ho demaneu»

Mn. Emili MARLÉS i Romeu
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor ens vol ajudar a créixer en un tema central de la nostra vida cristiana: la pregària. Ens avisa que no preguem com els pagans que intenten convèncer Déu sobre allò que volen. Molts cops pretenem aconseguir allò que desitgem a través de la insistència, fent-nos "pesats" a Déu, creient que amb la nostra xerrameca ens farem escoltar. El Senyor ens recorda que el Pare està constantment sol·lícit de la nostra vida i que, en tot moment, ell sap allò que necessitem abans que li ho demanem (cf. Mt 6,8). Vivim amb aquesta confiança? Tinc la consciència que el Pare em renta els peus contínuament i que sap millor que ningú el que necessito en cada moment (en les coses grans i en les petites)?

Jesús ens obre un nou horitzó de pregària, la pregària dels qui s'adrecen a Déu amb la consciència de fills. El tipus de relació que tinc amb una persona determina la manera en la que li demano les coses, i també allò que puc esperar d'ella. D'un pare, i especialment del celestial, ho puc esperar tot i sé que té cura de la meva vida. Per això Jesús, que viu sempre com a autèntic Fill, ens diu «no us preocupeu per la

vostra vida, què menjareu o què beureu» (Mt 6,25). Realment tinc aquesta consciència de fill? M'adreço a Déu amb la familiaritat amb la que ho faig amb el meu pare o mare?

Després Jesús ens obre el seu cor, i ens ensenya com és la seva relació/pregària amb el Pare per a què també ens la fem nostra. Amb la pregària del Parenostre Jesús ens ensenya a viure com a fills. Sant Cebrià té un conegut comentari al Parenostre, en ell ens diu: «ens cal saber i no oblidar que, quan anomenem "Pare" a Déu, ens obliguem a comportar-nos com a fills de Déu, perquè no altrament de com nosaltres ens complaem en Déu Pare, així també ell es pugui complaure en nosaltres».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Si Ell ens ha dit: 'El meu Pare us concedirà tot allò que li demanareu, si ho feu en el meu nom', ¿com no serà encara més eficaç que demanem en el nom del Crist i amb la seva mateixa pregària?» (Sant Cebrià)

- «Els deixebles, seduïts per la persona de Jesús mentre pregava, li demanen una instrucció sobre com resar: el "Parenostre" és la resposta. És una oració concentrada en set peticions, plena de sentit teològic, en contrast amb la xerrameca» (Benet XVI)

- «'L'oració dominical és realment el resum de tot l'Evangeli' (Tertulià). Quan el Senyor ens va llegar aquesta fórmula de pregària va afegir: 'Demaneu i rebreu' (Lc 11,9). Cadascú pot, doncs, adreçar al cel diverses pregàries segons les seves necessitats, però començant sempre per la Pregària del Senyor que continua sent la pregària fonamental» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.761)

Altres comentaris

«Si perdoneu als altres les seves faltes, també us perdonarà a vosaltres el vostre Pare celestial»

Mn. Joan MARQUÉS i Suriñach
(Vilamarí, Girona, Espanya)

Avui, Jesús proposa un ideal gran i difícil: el perdó de les ofenses. I estableix una mesura ben raonable: la nostra: «Si perdoneu als altres les seves faltes, també us perdonarà a vosaltres el vostre Pare celestial. Però si no perdoneu els altres, tampoc el vostre Pare no us perdonarà les vostres faltes» (Mt 6,14-15). En un altre lloc havia donat la regla d'or de la convivència humana: «Totes les coses que voleu que us facin els homes, feu-les així també vosaltres a ells, ja que aquesta és la Llei i els Profetes» (Mt 7,12).

Volem que Déu ens perdoni i que els altres també ho facin; però nosaltres ens resistim a fer-ho. Demanar perdó costa; però donar el perdó encara costa més. Si fóssim ben humils, no ens seria tan difícil; però l'orgull ens ho fa costerut. Per això podem establir l'equació següent: a més humilitat, més fàcil; a més

orgull més difícil. Això et donarà una pista per conèixer el teu grau d'humilitat.

Acabada la guerra civil espanyola (any 1939), uns sacerdots excaptius van celebrar una missa d'acció de gràcies a l'església dels Omells. El celebrant, després de les paraules del Parenostre «perdona'ns les nostres culpes», va quedar tallat i no podia continuar. No se'n veia en cor de perdonar aquells que els havien fet patir tant allà mateix en un camp de treballs forçats. Passada una estoneta, amb un silenci que es tallava, va reprendre la pregària: «com nosaltres perdonem els nostres deutors». Després es van preguntar quina havia estat la millor homilia. Tots van estar d'acord: la del silenci del celebrant quan resava el Parenostre. Costa, però és possible amb l'ajuda del Senyor.

A més, el perdó que Déu ens dóna és total, arriba fins a l'oblit. Tendim a marginar els favors aviat, però les ofenses... Si els matrimonis les sabessin oblidar, s'evitarien i es solucionarien molts drames familiars.

Que la Mare de misericòrdia ens ajudi a comprendre els altres i a perdonar-los del tot.